

LIBRARY

I

DRAGOSTEA LA PRIMA VEDERE TREBUIE SĂ FIE MINUNATĂ. Eu nu am de unde să știu, deoarece prima dată nu a existat un contact vizual. Miroș, da — duhoarea puternică și oribilă de cai. Și multe alte senzații. Dar voi ajunge și-acolo. Ideea pe care vreau să o clarific încă de la început este că până să-l văd pe Sinclair Youngblood Powers — în carne și oase, adică —, eram deja îndrăgostită de el. Nimic nu putea schimba acest lucru. Nici măcar faptul că era mort.

Sinclair a apărut — în această dimensiune, în acest secol — la echinocțiul de toamnă, dar era prin preajma noastră încă de la sfârșitul lui iulie. Da, am zis bine: a noastră. Pentru că Pen a fost implicată, intim chiar, încă din prima zi. Care a fost — așa cum am menționat, pe la sfârșitul lui iulie — în a doua parte a verii, ca o ceață peste un câmp și peste noi; atunci, eram amândouă complet nepăsătoare, năzuroase și plictisite.

— Dice, am ceva de făcut.

Dice, adică eu. Toată lumea are un nume monosilabic aici — de exemplu Pen, de la Penelope —, așa că în acea primăvară,

anul trecut, smulsă fiind din nefericirea familiară a oraşului New York şi aruncată în regiunea rurală a Connecticut-ului, am primit şi eu unul. E acceptabil. Candice nu s-ar fi potrivit niciodată; e prea pompos. Candy, nici atât; e prea drăguţ. După cum a ieşit la iveală, Sinclair a adoptat şi el o prescurtare adecvată. Puteţi ghici? Vă dau un indiciu: nu e Clair.

Dar să trec mai departe. Permiteţi-mi să mă concentrez, să simt... acea după-amiază din miezul de vară arzătoare, parcul oraşelului, Pen şi cu mine, libere, fără nici o ocupaţie.

— Fii atentă aici!

A sărit în picioare, a stins jointul din care trăsese amândouă stând pe zidul de piatră (verişoarei mele nu i-au trecut niciodată prin cap posibilele consecinţe ale faptului că fuma iarbă în văzul lumii), apoi a plecat alergând. Eu, sfârşită, nu voiam decât să mă tolănesc, să-mi las mintea să se odihnească, în timp ce corpul meu se bucura să zacă. Pen, nu — ea a avut ideea remarcabil de prostească de a se urca în copac.

Din punct de vedere fizic, fata putea face orice. Să arunce un obiect şi să-l prindă cu agilitate şi precizie. (Eu eram în stare doar să mă feresc.) Să se scufunde şi să înoate şi să facă schi nautic. (Eu eram în stare doar... să nu mă înec.) Chiar şi în şlapi, s-a căţărat ca o maimuţă în acel copac, săltându-se pe crengile ce ieşeau din trunchi ca un broccoli mutant. Pen cunoştea copacul, crescuse în preajma lui şi se căţărase în el de nenumărate ori. Totuşi, era uriaş — un frasin bătrân şi falnic. Agăţându-se de crengi, sigură pe mâinile şi picioarele ei, era deja pe jumătate pierdută în frunziş — frunze zimţate şi mănunchiuri de muguri sângerii. M-am dat jos de pe zid şi m-am dus sub copac, să-i admir ascensiunea. Pen era sus de tot, fără exagerare. Apoi, cu un foşnet, şi-a schimbat direcţia — nu mai urca, ci se mişca pe orizontală.

— Dice! m-a strigat de pe creangă. Mă vezi?

O pată de bronz, un petic de pantaloni scurţi albaştri. O vedeam. Evident, nu eram singura. Dincolo de parcul oraşelului, odihnindu-şi picioarele pe o bancă alături de alţi câţiva admiratori, era Kurt Libo, cu antenele pregătite. Auzise că Pen Leonard — *acea* Pen Leonard — se căţărase în copac. Nu că Pen ar fi trebuit să se străduiască prea mult să atragă atenţia vreunei fiinţe conştiente, în special masculine. Cu sânii pe care-i avea şi cu părul ei blond mătăsos, tot ce trebuia să facă era să respire. Şi ce făcea cu mulţimea de masculi seduşi? Nu prea multe. Fie îi ţinea de rezervă pentru cazul în care voia o favoare mai târziu, fie mormăia ceva, după care chicotea. Lui Pen i se părea amuzant felul în care băieţii se comportau în preajma ei.

A continuat să se târască în patru labe. Apoi a înjurat, şi unul dintre şlapi i-a căzut. Deşi creanga pe care stătea era groasă, se îndoise sub greutatea ei.

— Pen, eşti nebună, am spus eu, mai mult pentru mine însămi sau pentru cosmos decât pentru ea.

— Ce? Zi mai tare!

Deci așa... îşi dăduse seama că fusese remarcată de Kurt. Țsta era rolul meu pe-atunci. Bine. Puteam s-o fac pe maestrul de ceremonii, nici o problemă.

— Pen! am strigat eu. Pen, eşti nebună! Doamne Dumnezeule, o să mori!

Replici răsuflăte din scenariul unei telenovele. Nu trebuia să mă întorc ca să ştiu că radarul lui Kurt pentru detectat fete trăs-nite era pornit. Am mai ţipat un pic, am dat din mâini. Şi nici nu trebuia să mă uit ca să ştiu că venea Kurt, cu prietenii săi în urma lui, mergând cu toţii leneş, greoi.

La un moment dat al spectacolului meu de teatru, mi-a fost puţin teamă — pur şi simplu teamă că Pen se putea răni. Însă înainte de a-mi da seama cât de nejustificat era acest

sentiment — n-avea de ce să-mi fie teamă, nu acum, nu atât de curând, nu aici, în Swoon —, am avut o presimțire familiară, incitantă. Acea vibrație care anticipează, acel tunet îndepărtat. Nu puteam face nimic. Niciodată nu poți. Așa că i-am permis să mă invadeze, deși, în secret, nu era chiar o plăcere.

Chiar atunci, Pen și-a înfășurat picioarele în jurul crengii, a țipat și și-a dat drumul. Creanga s-a lăsat, iar ea a rămas atârnată ca un felinar, cu gleznelor împreunate, părul în vânt și sutienul amenințând să-i iasă prin decolteul tricoului.

— Dumnezeu! a spus cineva.

— Frumos! a rostit altcineva.

Strigăte, fluierături, aplauze. Din partea lui Kurt și a băieților din gașca lui.

E posibil ca și Pen să fi râs, însă a sunat înăbușit — trebuie să fie greu să râzi când ești cu capul în jos. Dar, ah, ușurința și grația cu care se balansa, de parcă ar fi putut mânca și un sandwich în același timp... eram impresionată! Numai că uimirea s-a spulberat, din pricina unei a doua vibrații, mai puternică, ce nu părea deloc legată de Pen.

Nici măcar când a căzut.

Uite cum poți să le strici bucuria celorlalți! Energie contra gravitație. Mâini și picioare lovind frunze și apoi doar aerul. Bustul răsucindu-se asemenea unei pisici care se redresează în aer. Numai că Pen nu e nici pe departe pisică. S-a izbit puternic de pământ. Impactul s-a simțit până la tălpile mele, în timp ce un cor îmi cânta în cap osanale: „Fraiero! Fraiero! Fraiero!”. Am îngenuncheat lângă ea. Pen era întinsă pe spate, cu ochii închiși. Stătea nemișcată. Am deschis gura, însă n-am putut să-i rostesc numele. Kurt și prietenii lui priveau agitați, întrebându-se dacă puteau fi trași la răspundere. Ei. Mda, corect.

Deodată, a treia vibrație — de data asta, ca un compresor, dar cu țepi — și, odată cu ea, un miros cabalin. Lumea s-a strâns și s-a desfăcut precum burduful unui acordeon și, deodată, nu mai era nimic. Ba nu, era — însă nu mai era la fel. Copacul nu mai era tot atât de falnic. Ziua era diferită și ea; din cauza ploii ușoare, soarele nu mai era la datorie. Pen, Kurt și restul nu mai erau, însă exista o mulțime. Avea loc... un eveniment. Un spectacol. Atmosfera era saturată de el. Fiecare om de-acolo era atins într-un fel sau altul, și nu de vreun sentiment plăcut.

Apoi, printr-o întoarcere în timp, m-am trezit înapoi, îngenuncheată lângă Pen, iar ea a deschis larg ochii. Doar că nu erau ochii ei. Ochii lui Pen sunt violeți, ca și ai mei — ochii mamei sale, ochii mamei mele. Aceștia erau ca niște cioburi de onix, negri, intenși.

— Azi ați ucis un om nevinovat! a strigat Pen, care nu era Pen.

— Ce naib...? s-a întrebat Kurt, sau altcineva, vreo creatură oarecare, aflată la distanță.

— Mă condamnați pentru crimă, ce minciună mișelescă! Mă condamnați pentru că am făcut în viață ceea ce voi doar în vise aveți curaj să faceți! Lucruri care coc în sudoarea paturilor voastre ies acum la iveală prin această dreptate veninoasă.

Vocea lui Pen era a ei, însă de îndată ce am început să-mi dau seama că elocvența, cadența și furia nestăvilă n-ar fi putut să-i aparțină niciodată, universul s-a zguduit din nou, iar eu făceam parte iar din gloata mâniaoasă.

— Ia aminte, orașelule Swoon, și tu, măreață colonie a Connecticut-ului, voi fi răzbunat!

Nu puteam să-l văd, din cauza oamenilor din fața mea, care se îmbulzeau și urlau. Dar îi simțeam prezența, furia și teroarea. Violența jurământului său a pătruns în mine, mi-a prins inima tot așa cum un naufragiat se ține de rămășițele epavei.

— Așa că avertizați-i pe copiii copiilor voștri și așa mai departe... avertizați-i serios!

Mulțimea vuia, batjocorindu-l, oamenii strângându-se tot mai aproape unii de alții, precum ițele unui război de țesut. *Au de gând s-o facă*, mi-am zis eu, înțelegând deodată. *Îl vor spânzura chiar de acest copac.*

Durează ceva timp să spânzuri un om. Trebuie că fusese puternic; trebuie că se luptase. Însă, într-un târziu, murise cu adevărat, iar mulțimea a prins să se împrăștie.

Pentru mine, lumea a intrat în sine însăși și a ieșit pe cealaltă parte. Soarele strălucea. Și Pen era acolo.

— Dice..., a spus ea în șoaptă, ochii ei — erau ai ei! — privind-i pe-ai mei. Am făcut ceva prostesc?

Ușurarea era ca oxigenul proaspăt și înviorător.

— Da... nu, i-am spus. Ai căzut. N-ar trebui să te miști. Cred că ți-ai pierdut cunoștința.

— Ce... pe bune?

A clipit. Câteva fire de păr îi erau lipite de față. I le-am dat la o parte.

— Cred că sunt bine, a spus. Nu mă doare... nimic.

Eu? Eram înfierbântată, însă avea să-mi treacă. Am examinat-o pe Pen. Poziția corpului era normală; nu părea să aibă nimic rupt. Verișoara mea era una dintre acele persoane indescriptibile. Una dintre acele persoane norocoase care nu pățesc niciodată nimic rău sau ciudat. O minge de cauciuc, care sare. Dar felul în care Pen s-a uitat la Kurt — modul în care l-a fixat pentru o secundă, cu un zâmbet aproape sexy — m-a făcut să mă întreb dacă asemenea persoane există cu adevărat sau sunt doar legende de care ne agățăm pentru a ne simți în siguranță.

II

DIAGNOSTICUL, PUS CÂND AVEAM TREISPREZECE ani, fusese epilepsie. O formă rară (nu-i așa că eram specială?) care putea sau nu să reacționeze la medicamente. Însă măcar știam.

— Măcar știm, spusese mama mea, corpul ei filiform relaxându-se.

Pierduse cinci kilograme din cauza dietei reprezentate de copilul ei bolnav — spuneți-i beneficiu.

— Măcar știm, repetase tata, zâmbind precum avocatul care-ți inspiră siguranță.

Tata nu e avocat; doar joacă rolul unuia la TV. Peter Moskow, un actor nu prea cunoscut, însă măcar unul care muncește; e băgat în circuitul crimă-dramă. A fost de toate: avocat, procuror, mafiot, paramilitar (însă niciodată polițist; tata zice că prea arată a evreu, ca să joace rolul unui polițist). Mama e și ea în media, oarecum: Lesley Reagan, editor la *In Star*, numărul unu printre tabloide.

— Măcar știm, spusese ei, ținându-mă de mână în timp ce eu dădeam din cap curajoasă și doctorul turuia despre cum

simptomele mele probabil că nu aveau să se agraveze. Fără înghițit limba, fără spasme în momente inoportune. Doar aceste mici sincope.

— Pentru restul lumii, va fi ca și cum ai căzut pe gânduri pentru o clipă, spunea el, în timp ce pielea i se zbârcea în jurul gurii din pricina zâmbetului său de doctor.

Măcar ei *știa*. Problema e că eu știam altceva. Epilepsie, pe naiba! Crizele, convulsiile, pauzele dintre crize, transele — „episoadele” era termenul preferat al părinților — erau cu totul altceva. Erau manifestări fizice ale faptului că eu, Candice Reagan Moskow, sunt un picuț paranormală. Vai, Doamne! Chiar am spus-o! Ce vor crede vecinii?

Pe scurt, dintotdeauna am fost așa. Nu că aș putea să vă dau răspunsurile la un test de matematică sau să aleg numerele norocoase la loterie. Nu pot comanda asemenea lucruri, și nici nu le pot controla. E mai degrabă o chestie de cunoaștere spontană — care poate apărea în timp ce citești o carte foarte bună și la jumătatea ei știi deja cum se termină. Cu alte ocazii, visele mele au devenit reale — chestii banale, de exemplu visez că enervez o vacă și a doua zi la micul dejun laptele e stricat. Și apoi, crizele sunt puternice, suficient de înfricoșătoare pentru părinții mei, încât să mă târască pe la toți neurologii de pe Park Avenue.

Viziunile.

Veniseră odată cu pubertatea. Unele fete primesc sutiene mărimea C; eu primisem avanpremiere ale atracțiilor viitoare și prezentări de filme vechi, perimate. „Viziuni” nu e cel mai potrivit cuvânt, deoarece puteam face mai mult decât să privesc; să aud, să miros, să gust și să ating obiecte; să ajung în anumite locuri și să mă întorc uneori schimbată (semnul rozaliu din naștere cu care de fapt nu m-am născut, cicatricea în formă de jumătate de inimă de pe umărul stâng). Însă aceste așa-zise viziuni

imită undele cerebrale ale unei crize epileptice ușoare. Prin urmare, sufăr de epilepsie. RMN-urile nu mint. OK. Și ce poate o fată să facă?

Să se descurce, ce altceva?! Să tacă din gură. Părinții mei constituie un front unit în ceea ce privește problema epilepsiei. Pentru un actor, tata este foarte logic în viața reală, iar mama... ei bine, familia Reagan cea dârză, energică și care nu sforăie, pur și simplu *nu* are treabă cu paranormalul. Bunica mea dinspre tată, Lena, este la curent, căci se pare că și mama ei (cunoscută în familie drept „românca aia nebună”) avea aceeași problemă. Însă asta nu e un subiect de conversație. E mai mult decât un acord între noi — ea știe, și eu știu că ea știe. Pentru străini, am adoptat un program prin care evit clarviziunea și, în general, încerc să nu ies în evidență. Îi las pe alți copii să fie ținte mișcătoare sau tablouri umane; nu port pe mine constelații de piercinguri sau tatuaje. Mă îmbrac sumbru. Vorbesc încet. O las mai ușor cu teatrul. Știi, știu, sunt un clișeu — paranormalul șovăielnic, însă dacă dai semne de ciudat, cauți necazurile. Să spunem că am eu o senzație bizară în legătură cu acest lucru. Doar Ruby a suspectat ceva extrasenzorial la mine. Draga de Ruby, nebună și frumoasă. Nu am de ce să-mi fac griji că mă toarnă. Nu mai am de ce.

Din fericire, viziunile s-au mai calmat. La început, erau frecvente, violente și uneori vomitam sau făceam o febră năucitoare. După un timp, m-am obișnuit cu ele, m-am obișnuit să mănânc cuburi de gheață zdrobite ca să-mi potolesc gheața și febra. Nici măcar nu mai apar periodic — trec luni bune în care nu am viziuni. Teoria mea este că au fost lansate odată cu prima explozie de hormoni feminini — sindromul premenstrual cu efect de percepții extrasenzoriale. Patru ani mai târziu, se manifestau încă și mai rar, și sper în continuare că toată tărășenia cu telepatia se va

sfârși — nu am nici o ambiție de a concura la *Ultimul paranormal în viață*. Până atunci, am tehnicile mele de a face față.

Cum ar fi politica de a returna viziunile. Exact ca un pulover pe care l-ai cumpărat dintr-un capriciu și ți-ai dat seama că arată stupid. Închid ochii și mă imaginez la Macy's din Herald Square. Am o sacoșă de cumpărături, în care se află o viziune, cu eticheta încă lipită pe ea, și am și bonul fiscal, iar o femeie respectabilă cu părul înfioat și ochelari, care lucrează de o jumătate de secol la biroul de returnuri de la Macy's, o ia în primire și eu îi mulțumesc. Asta mă ajută să merg mai departe.

Cu excepția aceluia moment cu Pen și copacul, când n-a funcționat. Femeia s-a uitat în sacoșă, mi-a verificat bonul; s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău, drăguță. Avea o voce răgușită, de parcă i-ar fi prins bine o pastilă contra guturaiului: Nu poți returna asta.

Nu voiam să creez probleme, însă trebuia să întreb:

— De ce nu?

În spatele meu, lumea se foia și se agita, ambalajele foșneau.

— Nu am avut niciodată probleme până acum, am precizat eu.

Doamna de la biroul de returnuri s-a holbat la mine pe deasupra ochelarilor. Nu a fost lipsită de înțelegere când mi-a spus:

— Ei bine, draga mea, acum ai.

III

SWOON ESTE IZOLAT — DAR NU CUM AI PUTEA crede. În oraș sunt vreo douăsprezece familii minoritare, dar cu toate că nu știu numărul total al persoanelor, știu că doamna latino-americană are propria ei emisiune despre gătit și că tatăl unuia dintre copiii de culoare de la școală conduce o bancă multinațională. De vreme ce Swoon e un oraș al zâmbetelor curtenitoare, acești oameni de culoare (culoarea banilor) fac ce vor. Izolarea de care vorbesc eu este autoimpusă și se referă la preferințele din timpul liber — o poți observa în zona lacului. Sunt oameni care navighează, pescuiesc, fac schi nautic, și fiecare respectă spațiul celuilalt pe acest lac cu apă perfectă, liniștită, cu o suprafață de cinci sute de acri sau mai mult. Și dacă tot ce-ți dorești este să nu faci nimic, cât mai departe posibil de ochi curioși, există o zonă și pentru asta. Se numește Ungherul.

Pen conducea. Primise mașina cadou când împlinise șaisprezece ani, ultimul model în materie de lux; la naiba cu carnetul de șofer cu limită de vârstă! Nimeni nu era îngrijorat de faptul că Pen era la volan.

— La dracu'! a înjurat ea încet, a frânat și a dat înapoi. Întotdeauna ratez cotitura asta.

E ușor s-o ratezi — nu e marcată, și nici măcar nu e un drum propriu-zis. Asta-i problema. Mergeam pe poteca plină de hârtoape, tufișurile și crengile fiind așa de aproape, încât ne atingeau din trei părți. Eu mă jucam în sinea mea de-a exploratorul junglei — mă pricep la a-mi suspenda neîncrederea¹. Pen fredona melodia unui rapper, auzită la radio — amenințări de bătaus cântate cu vocea ei subțire de soprană, ușor fals.

Ungherul e izolat, însă renumit; mașinile stăteau printre copaci ca bestiile adormite. Unele, străine și luxoase ca a lui Pen. Câteva rable. Majoritatea, camionete. Camionete noi. Camionete de colecție, recondiționate cu grijă.

— Dice, ia tu răcitorul, OK?

Pen și-a agățat câteva prosoape de gât și și-a luat sacoșa cea mare, în timp ce eu căram snacksurile și băuturile. Mergând pe poteca îngustă în urma verișoarei mele îmbrăcate doar în bikini, n-am putut să nu observ că nu avea nici un semn pe piele. La două zile după ce căzuse din copac fără să se rănească, avea același pas săltăreț. Dacă-și fi fost eu în locul ei, aș fi fost în pat, cu piciorul suspendat.

Nu fusesem eu — însă simțeam efectele acelei zile petrecute în parc. Dat fiind faptul că returnarea viziunii la Macy's eșuase, ea a persistat ca o mahmureală încăpățânată; capul mi-l simțeam greu și gura uscată. Oh, și visele mele! Cât de spectaculoase, cât de tulburătoare, cât de ciudate trebuie să fi fost, de vreme ce o dată m-am trezit plângând și altă dată râzând; nici nu m-am întins bine să-mi iau jurnalul să le notez cum fac de obicei, că

¹ În original, *suspension of disbelief* — formulă aparținând poetului englez Samuel Taylor Coleridge, prin care se explică folosirea elementelor fantastice și ne-realiste în operele de ficțiune.

le-am și uitat. Lucru care nu mi se mai întâmplase niciodată. Îmi amintesc perfect visele, pot să le redau instantaneu. Chiar în acea săptămână mi-au dat diazepam, așa că visele-mi erau profunde și le puteam recita ca pe niște cântece de la creșă. Însă cele două au fost șterse de un CIA cosmic. Meditând asupra acestui lucru, m-am împiedicat de o rădăcină și am dat peste Pen, făcându-ne astfel caraghios apariția pe malul lacului.

Lumea ne făcea cu mâna. Am răspuns, la rândul nostru. Nimeni nu și-a dat jos ochelarii de soare. O întoarcere la o sută optzeci de grade față de prietenii din New York. La oraș, ne pupam. Fete, băieți, transsexuali, homosexuali, heterosexuali, indeciși. Ne pupam de „salut”, ne pupam de „la revedere”; ne pupam chiar dacă tocmai ne văzuserăm la prânz. Prea multă apropiere pentru Connecticut, unde pupatul era doar pentru familie, în cel mai bun caz. Și, bineînțeles, dacă îi plăcea cuiva de tine.

Lui Pen îi plăcea, în felul ei, de Burr Addams. Așa că, firește, l-am ignorat, așezându-ne prosoapele lângă Kristin Marshall și Caroline Chadwick. Amândouă erau prietene cu Pen, și acum, prin asociere, și cu mine. Nu cred că aș fi ales-o pe Wick, care poate fi înfumurată și meschină, însă pe Marsh da, pe ea sincer o plac.

— Nu știi de ce îmi dau cu-atâta loțiune! a spus Pen. Cum termin, mă duc în apă.

Era din nou o după-amiază frumoasă. Lacul strălucea. Poiana retrasă era imaculată — trebuie să recunosc meritele petrecăreților nebuni din Swoon că-și duseseră la gunoi cutiile de bere, după petrecerile anterioare. Eram invidioasă pe albinele care zburau din floare în floare. Orașenii care ajung în zonele rurale reacționează în două feluri — fie cu frică și dezgust, fie cu o încântare nebună.